

ADALET İSTİYORUM

Aisha Saeed

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2022
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2025

ADALET İSTİYORUM

Aisha Saeed

Özgün adı: Omar Rising

ISBN: 978-605-188-677-0

© Aisha Saeed, 2022

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Random House LLC'den alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Çeviren: Burcu Karatepe
Kapak illüstrasyonu: Shehzil Malik
Grafik tasarım: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı ve Cilt: **Milba Matbaacılık Yayıncılık**
Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Setifika No: 77090

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

ADALET İSTİYORUM

Aisha Saeed

Çeviren: Burcu Karatepe

Kendine güvenmekten vazgeçmeyen tüm Ömerler için.

1. BÖLÜM

A rkadaşlarımla futbol oyunumuzu yavaş yavaş sonlandırırken sahayı kuvvetli bir rüzgâr ele geçirdi. Arkamızdaki sık şeker kamışlarının arasından hışırdayarak geçiyor ve uzaktaki portakal ağaçlarının üst dallarını sallıyordu.

“Bu kadar yeter!” diye bağırdı Fuat. Futbol topunu tekmeleyip bana doğru gönderdi. “Bir daha sizinle oynamayacağım. Bu sefer çok ciddiylim.”

“Mızıkçılık yapma,” dedi Zaki. “Eğlenceli bir oyundu.”

“Sen ve Ömer hile yaptınız da ondan,” dedi Fuat, beni işaret ederek.

Başımı yana eğdim. “Neden sen kazanınca hakkıyla kazanılmış zafer oluyor da biz kazanınca hile oluyor?”

“Kabul et,” dedi Zaki. “Ömer’in son golü efsaneydi.”

“Pekâlâ,” dedi Fuat huysuz bir şekilde. “O kadar da fena değildi.”

“Eh, buna da şükür,” diyerek sıırttım. Fuat’tan gelecek zoraki bir iltifat, alkış yağmuru sayılırdı.

Futbol topu yuvarlanıp ayağımın dibinde durdu. Bir çalımla yakalayıp topu koltuğumun altına alırken üzerime bir hüüzün çöktü. Fuat bir daha bizimle oynamamaya yemin ediyordu ama bugün onunla *gerçekten de* son kez birlikte topa vurmuştuk. Bu günlerde yaşanan çok fazla son vardı. Dün markete son kez yürüdüm. Bu sabah tavukları son kez besledim. Ve bu akşam kendi yatağında son kez uyuyacaktım.

Ertesi gün her şey değışecekti. Ertesi gün yatılı okula, Ghalib Akademisine başlayacaktım. Bu da evimin, köyümün, bunun gibi oyunlarımın artık sıradan, gündelik hayatımın bir parçası olmayacağı anlamına geliyordu.

Gitmek istemediğimden değildi tabii. Formları bizzat ben doldurmuştum. Öğretmenimden bir tavsiye mektubu istemiştım. Başvuru ücretini toplayabilmek için ürün stantlarına sebze dizmiş, tarlada şeker kamışı kesmişim.

Beni aradıklarında annemin gözleri mutluluktan kocaman açılmıştı. Bana öyle sıkı sarılmıştı ki beni asla bırakmayacağını sanmışım. Bir hizmetlinin oğlunun Ghalib gibi bir yerde burslu okuması mı? Bu önümde, asla tahmin edemeyeceğim olasılıkların belirmesini sağlamıştı. Üniversite ve annemle kendime bir ev almama yetecek kadar para kazandıracak bir iş gibi güzel şeyler, artık gerçekten de ulaşılabilirdi. Duvar olduklarını farz ettiğimiz perdelerin asıldığı

tek göz bir oda değil; yatak odaları, koltukları ve kilimleri olan *gerçek* bir evimiz olabilirdi. Ghalib, kaderimi yeniden yazmak için hayatta bir kez karşıma çıkabilecek büyük bir şanstı.

“Şu Emel değil mi?” diye sordu Zaki. Köyümüzün ortasından geçen çakıllı yolu işaret ediyordu.

Bakışlarını takip edince yüzüm aydınlanıverdi. Fuat ve Zaki de iyi arkadaşlarımdı ama Emel benim ailemden biri gibiydi. Annem onun ailesi için çalışıyordu, biz de onların evlerinin arkasındaki arazide yaşıyorduk. Üç gün arayla doğduğumuz için ayrı olduğumuz bir dünya bilmezdik.

“Annen seni bulmamı istedi,” dedi Emel, arkasında kendisinden küçük iki kız kardeşiyle. “Önemli olduğunu söyledi.”

“Parti zamanı!” diye bağırdı Emel’in üç yaşındaki kardeşi.

“Safa!” diye çıkıştı Emel suratını ekşiterek.

“Ama hiçbir şey söyleme,” dedi dört yaşındaki Rabia, ciddi bir ifadeyle parmağını dudaklarına götürerek. “Sürpriz olacak!”

Emel’in üzgün ifadesini görünce gülerek, “Sorun değil,” dedim. “Fevziye teyzem de geçen gün en sevdiğim tatlıların bir listesini istedi. Fuat da oyuna başlamadan önce ağzından kaçırdı.”

“Benden başka kimse sır tutamıyor desene!” diye bağırdı Emel.

“Hayır. Asla,” dedim başımı sallayarak.

“Herkes senin adına çok heyecanlı,” dedi Zaki.

“Sen onu bir de bana sor,” dedi Fuat gözlerini devirerek. “Babam başımın etini yiyor. ‘Sen neden Ömer gibi olamıyorsun? Sen de başvurmalsın.’ Seni bu kadar sevmeseydim büyük ihtimalle senden nefret ederdim.”

“Şansım yaver gitti sadece,” dedim kızardığımı hissederek.

“Şans işi değil bu,” dedi Emel. “Hakkınla kazandın. Yarın çok güzel olacak.”

“Yarın mı?” dedi Zaki. “Ama okul önümüzdeki haftaya kadar başlamıyor.”

“Ghalib bir hafta önceden başlıyor,” diye hatırlattım ona.

“O zaman bugünkü *gerçekten de* son futbol maçımızdı, ha?” derken Fuat’ın yüzü asıldı.

“Jüpiter’e taşınmıyorum ya,” dedim. “Geri döneceğim. Sö-mestir tatilinde. Yazın...”

“Tabii,” diye araya girdi Fuat. “Ama o zaman aynı...” Cümlesini tamamlayamadı.

Ama söyleyeceği şeyi biliyordum. Ve haklıydı da. Aynı olmayacaktı. Hem de hiç.

“O zaman, *partiye* hazır mısın?” diye sordu Emel, altımız eve doğru giden yolda ilerlerken.

“Ben *bütün* tatlıları denedim,” dedi Safa.

“Benim en sevdiğim *laddu* oldu!” diye bağırdı Rabia.

“Tadım testi için teşekkür ederim,” dedim onlara.

Ön kapıya ulaştığımızda Emel bana doğru döndü. “Şaşırmış gibi yap, olur mu? Lütfen? Herkes çok heyecanlı.”

“Elimden geleni yaparım,” diye söz verdim.

Ama şaşırmış görünmek o kadar da zor değildi. Emel kapıyı açar açmaz şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Evleri tıka basa doluydu! Komşular salonda toplanmıştı. Hatta avluya taşanlar vardı. Pencerelelere süs ışıkları asılmıştı.

“İşte onur konuğu da geldi!” dedi Fevziye teyze melodik bir sesle. Tepsiler dolusu tatlının yerleştirildiği bir masanın yanında duruyordu.

Herkes alkışlayıp tezahürat yapmaya başlamıştı.

“Vay canına,” dedim şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken. “Teşekkür ederim!”

“Aferin sana Ömer,” dedi Emel’in annesi saçlarımı karıştırarak.

“Başaracağını biliyordum,” dedi bir başka komşu.

“Kesinlikle,” dedi Fevziye teyze başını sallayarak. “Köyümüzden her gün biri, Pakistan’ın en saygın okuluna kabul edilmiyor.”

“Hatta *hiç* edilmiyor!” diye bağırdı kızı Hafsa. “Öyle bir okula girebilen ilk kişinin ama son olmayacaksın!” Kalabalıktan bir kahkaha koptu.

“Ah.” Yerimde kıpırdandım. “Ben...”

“Doğru,” dedi Emel’in babası İmtiyaz amca. Gülümsüyordu. “Sen bizim gururumuzsun Ömer. Bunun kıymetini bil.”

Herkesin mutlulukla parlayan yüzlerine bakarken içimi sıcacık bir his dolduruyordu. Bütün komşulara teşekkür

ettim. Sonra bir tabak alıp havuçlu *gajrela*, sarı *laddus* ve yapış yapış tatlı bir tadı olan *jalebis*’lerle doldurdum. O kadar çok tatlı vardı ki tabağıma sığmamıştı; belki de ikinci ve hatta üçüncü bir tabak için geri dönecektim! Arkadaşlarımla birlikte üstü açık avlunun bir kenarına, iki çiftlik kedisi olan Banu ve Shamu’nun yanına oturduk. Shamu yanıma sokulup bana mırlamaya başlamıştı. Banu ise tabağımdaki tatlıları kokluyordu.

“Kusura bakma,” dedim. Tabağımda kalanlar konusunda onlara cömert davrandığımı bilirlerdi. “Kedilerin *jalebis* yemeyeceğinden adım gibi eminim.”

Fuat tabağından yuvarlak bir *laddu* aldı. “Pekâlâ. Kim bunu ağızyla yakalayabilir?”

“Yakalarsam ne olacak peki?” diye sordu Zaki.

“Sonsuz bir saygı göreceksin desem?” dedim.

Fuat arkaya yaslanıp tatlıyı Zaki’ye doğru attı. Tatlı burnuna çarpıp oradan da kucağına düştü. Hepimiz kahkahalara boğulduk.

Tepsileri yeniden dolduran Emel’e baktım. Ayaklarımın dibindeki kedilere. Bu insanlara. Bu yere. Bildiğim tek şey bunlardı. Ve çok yakında hepsi birer hatıradan ibaret olacaktı.

Yeni –ve daha iyi– bir hayat kurmak üzere gittiğimi biliyordum ama bu yeni başlangıçların bitişlere bağlı olmasından nefret ediyordum. Yolculuğumun bir sonraki kısmını başlatabilmek için bildiğim her şeyi geride bırakmam gerekiyordu.

2. BÖLÜM

“Ne güzel partiydi,” dedi annem ertesi gün. Hafifçe açılmış ön kapımızın önünde bir taburede oturuyor, eski bir kazağa yama yapıyordu. “Şaşırmış gibi yapmayı iyi becerdin.”

“Bekle bir dakika!” Gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. “Bildiğimi nereden anladın?”

“Bu köyde hiçbir şey sır olarak kalmaz,” dedi kıkır kıkır gülerek. “En azından partiler. Seninle birlikte *yaşıyor* olmamıza rağmen ben hiçbir şey çaktırmamıştım.”

Anneme şöyle bir baktım. Bu kısmı çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Kendimi bildim bileli ikimiz olmuştuk. Babam ben doğduktan kısa bir süre sonra hayatını kaybetmişti. Ben de gidince annem yalnız kalacaktı.

Emel kapıdan başını uzattı. “Hazırlandın mı?”

“Sanırım,” dedim ona. “Ama sürekli bir şeyler unutmuşum gibi geliyor.”

“Unutursan da sorun değil. Babam senin için getirebilir. Okul o kadar da uzak değil.”

“Ama o kadar yakın da değil.”

“Sadece yirmi kilometre,” diye araya girdi annem.

“İki yüz metre de olsa fark etmez. Eve sık sık gelemeyeceğim kadar uzak. Yarıyıl tatilinden önce gelemeyeceğim.”

“Böylesi daha iyi belki de,” dedi annem. “Oraya derslerine odaklanmak için gidiyorsun. Herkes seninki gibi bir fırsat yakalayamaz.”

“İnsanlar oraya girmek için can atıyor,” dedi Emel. “nmzdeki yıl ben de kızlar okuluna başvurmayı düşünüyorum. Hafsa da birkaç gündür kendi başvurusu üzerinde alışıyor.”

“İkra mı?” Dönüp ona baktım. “Bu harika! Tabii ki başvurmalısın!”

“Sadece başvurmayı *düşünüyorum*,” dedi Emel hemen. “ncesinde yapılması gereken tonla şey var, mesela okula kabul edilsem de parasını nasıl ödeyeceğimizi çözmemiz gerekiyor. Çok pahalı.”

“Eh, bir okulun içinde yařamak senin en büyük hayalin.”

“ok komik, mer.”

“şaka yapan kim?” dedim sırtarak. “Ve beni yanlış anlama. Ghalib konusunda heyecanlıyım... Gerçekten.”

“Olmalısın da! Ve bize ihtiyacın olursa bir telefon uzağında olduğumuzu unutma,” dedi Emel.

Bunu duyunca midemdeki düğüm bir nebze olsun çözülür gibi oldu. Haklıydı. Kendimi iyi hissetmemi sağlayacak şeyi bulma konusunda Emel'in üstüne yoktu.

"Her gün arayacağım," diye söz verdim.

"Hımm, her gün mü?" dedi gülerek. "Hiç sanmıyorum. Dersler, futbol, satranç kulübü ve artık başka neler varsa, onların arasında bırak bizi aramayı, düşünmeye bile fırsatın olmayacak."

"Bay Adil oryantasyon sırasında astronomi kulübünün bu yıl ötegezegenleri inceleyeceğini söyledi. Ona kesinlikle katılacağım."

"Ve futbola tabii ki," dedi Emel.

"Onun elemelerinden geçebilir miyim, emin değilim. Geçen yıl bölge şampiyonasında birinci oldular."

"Ama sen de çok iyisin!" dedi Emel. "Okçuluğa ne dersin? Ya da robotik? Ben olsam bunlara kesin katılırdım."

"Belki de yukarıdakilerin hepsi," dedim sırtarak.

"Bekleyin bir dakika," diye araya girdi annem. "İkiniz şeker dükkânına düşmüş Safa gibi konuşuyorsunuz."

"Bu kadar fazla seçeneğe sahip olmak çok eğlenceli! Ama *ben* en çok neyi kısıkanıyorum, biliyor musun?" diye sordu Emel.

"Hımmm, dur bakayım. Kütüphaneyi mi acaba?"

"Dalga geçme! Çok şanslısın, Ömer. Ghalib'in kütüphanesinin kocaman olduğunu duydum. Bir kitap seçelim ve dönem arasında geldiğinde seninle kitap kulübü yapalım."

“Emel...”

“Uzayın derinlikleri hakkında bir kitap ya da bir bilim kurgu seçmene bile izin verebilirim.”

“Emel, dinle. Sanırım kitap kulübü günlerimiz bir süreliğine sona erdi,” dedim ona. “Keyfi okumalara zamanım olacak mı, onu bile bilmiyorum. Dersler çok zor olacaktır.”

“Deneyebilirsin. Ben koca bir sömestiri yakalamaya çalışırken kitap okumaya fırsat bulabiliyorsam sen de araya bir iki tane sıkıştırabilirsin.”

Dudaklarımı kemirmeye başladım. Bu konuda haklıydı. Emel geçen yıl korkunç bir dönem yaşamış ve okulu bırakmak zorunda kalmıştı. Hayat onun için daha yeni yeni normal seyrine dönebilmişti. Arayı kapatmak için çok çalışması gerekiyordu. Benim şikâyetlerimi dinleyecek son kişi oydu.

“Ah! Neredeyse unutuyordum,” dedim. Elimi cebime sokup bir kolye çıkardım. Ortasında serçe figürü olan ince bir halkaydı. Geçen ay Emel’e almak için para biriktirmiştım ama Safa anında kopçasını kırmayı başarmıştı.

“Tamir etmişsin!” diye bağırdı Emel heyecanla.

“Çok da zor olmadı. Baban pensini ödünç verdi, ben de kırılan kısmı yerine geri taktım. Ama zor kısım Safa’nın yenisinden elini sürmemesini sağlamak olacak.”

Önce serçeye, ardından tekrar bana baktı. İfadesine bulutlar çöker gibi oldu.

“Seni özleyeceğim,” dedi.

“Ben de seni özleyeceğim,” dedim yutkunarak.

“Bu asık suratlar da nereden çıktı?” diye sordu annem. Ayağa kalkıp kollarını ikimize doladı. “Bu yeni bir macera. Hepimizin olmasını umut ettiği şey buydu.”

O sırada kapı tıklatıldı. Ve sonra da...

“Ömer?” İmtiyaz amca içeri girdi. “Sen hazırsan ben de hazırım.”

Bavulumu alıp bahçeye çıktım. Sıcak ağustos güneşi tenimi yakıyordu. Aynı güneş Ghalib’deyken de tenimi ısıtacaktı.

Uzakta amcamın motorunun sesi duyuldu. Annem beni kendisine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Ayrıldığıımızda gözleri yaşlarla parlıyordu.

“Seninle gurur duyuyorum, Ömer,” dedi. “Başaracağın onca şeyi görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bizim için,” dedim ona.

“Bizim için.”